

tiklernes Art paa Grund af Forslagets vage Formulering, jfr. særlig Udtrykkene: »andre Artikler af samme Art«, efter Udvalgets Formening maatte kunne forenes med den i den danske Lovs § 15 fastsatte Formulering af Arten af de Artikler, der kan laanes.

Citater og Antologier.

Efter Bernerkonventionen af 1908, Art. 10 overlades det til de enkelte Unionslande at træffe Bestemmelse med Hensyn til Adgangen til at gøre Uddrag af ellers beskyttede Værker til Undervisnings- eller videnskabeligt Brug og til Antologier, jfr. herved den danske Forfatterlovs § 14. Fra en Række Lande forelaa der Forslag til mere detaljerede Regler paa dette Omraade i Bernerkonventionen. Udvalget fandt imidlertid, at de enkelte Landes Lovgivning i den heromhandlede Henseende frembyder saadanne Forskelligheder, at det for Tiden maatte anses for ugørligt eller i hvert Fald overordentlig vanskeligt at optage materielle Regler i Konventionen, og fandt iøvrigt de fremsatte Forslag for vidtgaende. Udvalget kunde kun anbefale et af Italien og Bernerbureauet fremsat Forslag om, at der altid skulde ske Kildeangivelse ved de paagældende Uddrag af beskyttede Værker.

Radioudsendelse.

Italien og Bernerbureauet foreslog, at der i Konventionen optoges en udtrykkelig Bestemmelse om, at den forfatterretlige Beskyttelse af Aandsværker ogsaa gælder mod deres utilladte Gengivelse ved Hjælp af Radio, en Gengivelsesmaade, som paa den sidste Revisions Tidspunkt ikke forelaa. Forslaget gik ud paa, at Forfattere af litterære eller kunstneriske Værker skulde have en udelukkende Ret til at tillade Offentliggørelsen (»la communication au public«) af deres Værker ved Telegrafi eller Telefoni med eller uden Traad eller ved ethvert andet analogt Middel, der tjener til at overføre Lyde eller Billeder. Frankrig sluttede sig hertil med den Udvidelse, at ogsaa »la diffusion« skal være undergivet Beskyttelsesreglerne, saaledes at det udtrykkelig fastslaas, at en Autors Samtykke maa indhentes til hans Værks Gengivelse ved Højtaler i offentligt Lokale, Retransmission o. l.

Norge fremsatte et Forslag, hvorefter Lovgivningen i hvert enkelt Land skulde kunne tillade Radiospredningsinstitutionerne frit at udsende Værker, der har været offentliggjorte i et Aar, mod Udredelsen af en passende Afgift, der i Mangel af mindelig Overenskomst skulde fastsættes ved Voldgift eller af vedkommende Minister. Dog skulde Forfatterne kunne modsætte sig Radioudsendelse af deres Værker, naar disses Karakter maatte medføre særlige Grunde derfor.

Efter norsk Opfattelse vilde disse særlige Regler til Gunst for Radioen i Modsætning til andre Offentliggørelsesmaader kunne begrundes ud fra Radioens offentlige eller halvoffentlige Organisation, dens folkeoplysende Mission og Faren for, at Beskyttelsen vil hindre Radiofonien i at opfylde sine kulturelle Forpligtelser.

Udvalget fandt, at ihvorvel Radioens kulturelle Mission ikke kan underkendes, og det derfor maa være ønskeligt, at den praktiske Administration af Udsendelserne lettes mest muligt, er der dog ikke tilstrækkeligt Grundlag til af denne Aarsag at gøre saa vidtgaende Indgreb i Forfatterretten, særlig i dennes personlige Side, som det norske Forslag vil medføre, i Modsætning til alle andre Arter af Offentliggørelsesmaader, som, deres tilsvarende kulturelle Betydning til Trods, ikke nyder lignende Begunstigelser.

Udvalget fandt i Overensstemmelse med et af Udvalgets Formand allerede i 1925 udarbejdet Responsum, at der i den eksisterende danske Forfatterlovgivning indeholdes Hjemmel for Beskyttelse mod Radiospredning.

Forfatterlovens § 1 maa nemlig — i Lighed med § 24 paa Kunstnerrettens Omraade — anses for indeholdende Beskyttelse mod enhver Offentliggørelsesform af Forfatterværker